گزارش خبر
NEWSREPORT
کد خبر: ۴۵۲۰۲۴
چهارشنبه ۱۲ خرداد ۱۴۰۰ ۱۰:۵۱

درخشش پژمان جمشیدی| مدت ها بود که در تلویزیون با یک اثر کمدی تا این حد نخندیده بودیم

مدت ها بود که شوخی های تکراری و جنس نوع بازی های مندرس نمی توانست فضای خانه ها را از طریق رسانه ملی مفرح سازد.

به گزارش خبرنگاران فرهنگ،هنر و رسانه گزارش خبر، قطعا ساخت یک سریال طنز کار آسانی نیست و حتما نمی شود از یک سوژه تکراری و یک سری بازی تکراری یک کار متفاوت خلق کرد.
حتما نویسنده ای که نمی تواند فکر جدید رو کند به تکرار می رود و قطعا ساخت سریال طنز در کشوری که نمی توان با هیچ شغل و گروه و.... شوخی کرد سخت است و حتی غیر ممکن.
اما بازیگری که هیچ تلاشی نمی کند تا با همیشه اش متفاوت باشد قابل نقد است، حتما کار بازیگری که برای یک نقش جدید تفکری نو ندارد و مدام او را با لباس های متفاوت و حتی گاهی گریم ثابت در آثار مختلف تکراری می بینیم مقصر است، کارگردان مقصر است و حتی فیلمنامه بی رمقی که حتی دو خطی جذابی ندارد و هیچ شخصیت پردازی متفاوتی در آن دیده نشده است قابل نقد و چرایی است پس نمی توان از این نکته به راحتی عبور کرد که گاهی بهانه گیری برخی در ساخت آثار ضعیف بر گرده خودشان است نه زمین و زمان!
سریال «زیرخاکی» در فصل دوم این روز ها روی آنتن شبکه یک سیما است و پژمان جمشیدی در نقشی که برای آن تلاش بسیار کرده است و از تک تک لحظات آن به سادگی عبور نکرده است می درخشد.
زوج پژمان جمشیدی و ژاله صامتی که خون جدیدی به آنتن شبکه یک بخشیده اند محصول یک تفکر ویژه در ساخت آثار طنز تلویزیونی محسوب می شود.

ژاله صامتی با سابقه سال ها فعالیت در سینما و تئاتر شاید این نقش را از گوشه آستینش درآورده و با آن می درخشد اما پژمان جمشیدی نمی تواند این کاراکتر را از سال ها سابقه بازیگری روی صحنه نمایش و سینما و تلویزیون آورده باشد. بی تردید او برای این نقش وقت گذاشته و کاراکتر تیپیکالی را که خلق کرده است مانند پازلی، ریز ریز به هم چسبانده تا حاصل آن قهقهه هایی باشد که این روز ها در خانه ها به گوش می رسد.
استفاده از میمیک، لحن، بادی لنگوئیج (زبان بدن) و استایل های متفاوت کاریکاتوری نیازمند این است که بازیگر نقش را بشناسد، موقعیت کاراکتر را دربیاورد، ویژگی های کمیک اثر را در داستان درک کند و با مراقبت برای خارج نشدن از لحظات نقش و قصه، شخصیتی را خلق کند که نه بازی بازیگر مقابلش را بخورد نه اجازه نفس کشیدن به تماشاگرش بدهد.
پژمان جمشیدی جدا از توانایی های بداهه ای که برای این نقش نشان داده است در پاسکاری بازی و پاسکاری های حسی حتی در مقابل ژاله صامتی بسیار باهوش و با تجربه عمل می کند. او به خوبی می داند که نقش در تقابل با کاراکتر مقابل رشد می کند و اوج می گیرد پس بدون اضافه کاری و شلنگ تخته های مرسوم کمدین ها به دنبال این است که کاراکتر جای خودش را در سریال پیدا کند و پیش برنده قصه باشد تا صرفا دیده شدن خودش!
باید به پژمان جمشیدی و البته کارگردانی این سریال در همین قدم اول نمره قبولی داد چرا که بعد از مدت ها سریالی با تعاریف استاندارد یک اثر کمدی موقعیت روی آنتن رفته است که به معنای واقعی کلمه تماشاگر از دیدن آن با بازی های درخشان لذت می برد و می خندد.